Benke László

Évezredes játékok

Kérdések

Ha már elénekelte Himnuszát és Szózatát a nép,
ha már a meggyilkoltak hosszú névsorát
felolvasta két színész
s a kizökkent időt újra helyretolta az *alacsony tömeg*:
kié a mi nehéz szívünk, Uram, s ki emeli fel?

Földben, vagy ravatalon
a mártír és a gyilkosa mit ér vajon?
Mit ér ez a gyönyörű ország annak,
aki valahol egy nagy szeméthalom alján vagy tetején
végre szabadon
kikaparhatja a saját csontját?

Te drága rabló és kirabolt Magyarország!
Mit ér az újra elosztott hatalom és szabadság
annak, akinek jut majd belőle egy-egy Uram-segélj?!

Te Isten és áru kiválasztottja
a dölyfös kirakat előtt!
Mit ér a tükrös ablak?
Hol van a pénzed, milyen kamatra fektetted bankba
leértékelt öklöd?
Poznan, Budapest, Prága, Gdansk!
Azért döntögettél falakat,
hogy a pénz láthatatlan függönyén
fáradt légyként fennakadj?
Berlin is megért egy misét?
Mit ér a kérdés, a remény, az erény, a hűség, az őrség, a fogság!
Bontva és kötve a szögesdrót szálját és csokorját
mennyiért adták?
Mit ér az út és mit ér az utazás,
mit ér a szívemen átrobogó táj,
ez a darabka hazai föld,
a nemzetközi piacon mit ér egy magyar
vagy egy román forradalom?
Uram, ha megint csak nyúzzák – mit ér a felséges nép?
Mit ér a kezdet és mit ér a vég?

Mit ér az undor és mit ér a fájdalom?
Mit ér a jóság és mit ér a harag?
Mire való volt annyi áldozat?
Mit ér az utca és mit ér a tér?
Mit ér a kövekre kiontott vér?

Ima

Arcod már félig sötétben volt,
félig meg fényben még, Uram,
mikor a béke öldöklő angyala
közénk véresen lezuhant.

Értesd meg szánalmas fejemmel
pondrók és csillagok hatalmas ura,
mit ér bennünk az alvó Isten,
mit ér a célpont és a melankólia,

mit ér egy ukrán, egy orosz, egy litván, vagy Mezopotámia,
rohamosztag előtt mit ér az ima,
mit ér az ember földje
és a dübörgő halál monopóliuma?

Kiáltás

Ha már a kiáltásom is széthasadt
csendre és hörgésre a színed előtt, Uram,
ha már az alvilági felvilág minden tűzcsóvája
és bombája lezuhant
erre az évezredes játszótérre,
ha már a süket és gyilkos üzletfelek
megbékélt homokban szívhatják
utolsó szivarjukat,
ha már a sivatagi szellő is elpihent
és nem moccan a por sem,
nejlonzsákkal jöhet értünk a tervezett halál.

Helyzetkép

Boruljanak rám magányos esték.
Alul maradtam, bár felül lehetnék.
De nem tudtam én a magyar sárban
agyonverni és megtaposni társam.